

Slovenské TOP
Krimi

DOMINIK DÁN

**POCHOVANÍ
ZAŽIVA**

POCHOVANÍ ZAŽIVA

DENNÍK
DOBRÉHO
DETEKTÍVA

Dominik Dán

POCHOVANÍ
ZAŽIVA

sloart

Text © Dominik Dán 2019
Published by arrangement with DANNKAS, spol. s r. o.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2019

ISBN 978-80-556-4049-5

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú
vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými
udalosťami je čisto náhodná, hoci sa môžu
niekomu zdať akési povedomé...*

Tam parvus nemo, qui nocere nequeat.

Nikto nie je taký malý, aby nemohol škodiť.

(rímske príslovie)

*Venujem Evke a Iljovi Weiglovcom.
Evke s vrúcnyim objatím, Iljovi len s pozdravom
a nemou otázkou hore do neba: Prečo tí najsilnejší
odchádzajú ako prví?*

Za odborné rady a neoceniteľnú pomoc ďakujem
MUDr. Ivete Čiernej, PhD., MUDr. Lucii Mihaleovej,
JUDr. Jarmile Krajčíkovej, Mgr. Zlatici Pijákovej,
Mgr. Anne Kratochvílovej, Jane Manákovej,
Doc. MUDr. Jozefovi Mračnovi, PhD., Dr. Martinovi
Puhovichovi, RhD., Františkovi Matlákovi,
Mgr. Vladimírovi Vallovi, Mgr. Eduardovi Mataninovi,
MUDr. Denisovi Valentovi, PhD., MUDr. Dušanovi
Rapošovi, CSc., MPH.

1

SEPTEMBER 2009

Pršalo.

Konečne. Po mučivých extrémnych teplotách v auguste zmena počasia priniesla všetkým úľavu. Nielen ľuďom, zvieratám, stromom a vyprahnutej tráve, ešte aj asfalt prijal príval dažďa s úsmevom. Voňal, odparoval sa, chladil sa, tešil sa, že sa konečne netopí, že môže chodcom poskytnúť pevnú oporu pod nohami bez nepríjemných lepkavých prekvapení.

Všetci sa tešili.

Všetci sa netešili. Skupinka ľudí v čiernom neprijala dážd s úsmevom, zmáčal ich od hlavy po päty aj napriek čiernym dáždňikom. Kvapky prskali, poskakovali, odrážali sa od vykopanej hliny a kamienkov. Ženám zašpinili lodičky a čierne pančuchy, mužom lakovky a spodok čiernych nohavíc. Voda stekajúca zo susedných dáždňikov im premočila saká, ženám blúzky a kabelky. Niektorí ani dáždňiky nemali – v momente boli mokří až na kožu.

Všetci a všetko bolo čierne, lebo pochovávali deda Vaculíka. Kryté cintoríny ešte nevymysleli – kto sa spoľahol na milosrdenstvo počasia, horko zaplakal, nielen nad strachom deda.

„Doriti, nemohol zdochnúť pred týždňom? Ešte bolo pekne.“

„Drž hubu! Nieкто ťa začuje!“

Zať nebohého vystrúhal nasrdenú grimasu – jednak ho iritovali kvapky šľahajúce rovno do tváre, jednak nemal rád, keď ho manželka poučala. Doma by sa na ňu oboril, aj zahnal, ale teraz nemohol nič, bolo tu priveľa ľudí. Priveľa ksichtov z rozvetvenej nenávidenej rodiny, aj cudzích.

Manželka sa pre istotu poobzerala, či ich niekto náhodou nezačul. Nezačul, boli sami – dobiehali skupinku okolo truhly.

Zdržali sa, pani Ivica Marková musela ísť na konci obradu v dome smútku súrne na toaletu, ale kňaz na čele sprievodu sa medzitým pohol k jame, takže sa oddelili.

„Doprčíc! Práve dnes musím tak tiecť!?“

„Tie vaše večné ženské problémy!“

„A k tomu tento lejak!“

„Mala si si vziať väčší dáždnik.“

„Ja!? Prečo vždy všetko ja? Čo také si spravil ty?“

„Ivica! Boha! Nesor...“

Manželia Markovci sa neudržali ani na pohrebe vlastného otca a svokra, aj tu sa museli hádať. Svorne hromžili, dobiehali smútočný sprievod, cupkali po úzkom strmom chodníku, krčili sa, predkláňali, jedným dáždnikom určeným pre dvoch sa snažili odraziť útok dotieravých kvapiiek. Konečne dobehli, medzi čiernymi telami si prerazili cestu do prvého radu, kde podľa práva a zvyklostí má stáť najbližšia rodina.

Pozostalých okolo jamy bolo požehnané, dedo Vaculík bol známa firma. Dychový kvintet dohral posledné tóny smútočného pochodu, všetci stíchli. Kňaz si odkašľal, poobzeral sa, či mu pozostalí venujú pozornosť, počkal na oneskorencov, trpezlivo vydržal, kým sa prestali mrviť, vzhliadol k nebu, či si to jeho nadriadený s tým dažďom nerozmyslí – nerozmyslel, znova si odkašľal, schúlil sa pod dáždnik, ktorý mu pridržal obradník, a začal prvé požehnanie hrobu.

„Všemohúci Boh povolal z tohto sveta k sebe nášho brata Petra Vaculíka. Jeho telo ukladáme do hrobu, aby sa vrátilo do zeme, z ktorej bolo vzaté. Kristus, ktorý vstal z mŕtvych, pretvorí raz naše smrteľné telo, aby sa stalo podobným jeho oslávenému telu. Preto odporúčame nášho brata Petra Pánovi, aby ho vzal do svojho pokoja a aby jeho telo vzkriesil, keď príde deň posledný.“

Pozostalí pozorne počúvali, žmolili si zopäté mokré ruky, gánili do zeme. Nie všetkých kňazove slová zaujali, na konci smútočného davu dvaja deduškovia šeptom diškurovali.

„Hovno mu bolo, ešte začiatkom leta ma ošklbal o sedem eur.“

„V mariáši?“

„V čom inom?“

„V mariáši, však nič iné ste ani v poslednom čase nerobili.“

„A čo sme podľa teba mali robiť? Sme dôchodcovia! Čo také podľa teba robia dôchodcovia, hoci aj v poslednom čase?“

„Dobre, dobre, však už sa nedurdi! Toľko som zas nepovedal. Radšej mi povedz, prečo zomrel. Prečo, keď bol taký čipera, že ešte pred pár mesiacmi ťa ošklbal v mariáši?“

„Viem ja?“

„Ja viem. Lebo ho rodina vysáčkovala z bytu do domova dôchodcov! Zomrel zo smútku. Zo žiaľu za svojím bytom, za ulicou, za susedmi, za partiou.“

„Ticho buď! Neblbni! Takto nehovor, aspoň nie na pohrebe, veď je tu celá jeho rodina! Ešte nás niekto začuje. A dať sem ten parazól, však na mňa prší!“

„Aj na mňa!“

„Ale na mňa viac! A je môj!“

Organista, zároveň obradník, začal spievať antifónu. Hlasisko mal ako zvon, mohol by spievať aj v opere.

„Ja som vzkriesenie a život, kto verí vo mňa, žiť bude, aj keď zomrie, a nik nezomrie naveky, kto žije a verí vo mňa.“

Kňaz nelenil, počas spevu kropil hrob aj truhlu svätou vodou.

Dvaja starci nad hrobom si pokecali, pohašterili, ponáhľovali sa o spoločný dáždnik, poobzerali sa, či ich nikto nepočuje, posunuli sa ďalej, aby nezavadzali, ale aj tak nič nez mohli, reč o dedovi Vaculíkovi išla ďalej.

Aj na druhom konci pohrebného sprievodu...

„Ty vieš, prečo zomrel?“

„Vraj srdce.“

„Čo srdce? Týždeň predtým, ako ho previezli do domova dôchodcov, mi pomáhal s práčkou. Kým som stihol odkopnúť obal do chodby, zdrapol ju a preniesol až k dverám do kuchyne. Musel som naňho zarevať, aby prestal blbnúť, potom sme ju spolu doterigali dnu a zapojili. Preniesol práčku ako nič! To bol sused! Takého už mať nebudem.“

„A vidíš, rodina tvrdí, že srdce.“

„Prdlajs srdce, Peter mal srdce ako zvon.“

„Aj pečeň.“

„Mať pečeň ako zvon nie je zas až taká výhra, lepšie je to srdce.“

„Mal aj pečeň, veď si nedal ruku odťať...“

„Nie, nedal si odťať, to je pravda, za pohárikom sa načahoval niekedy až pričasto.“

„Čo je to pričasto? Už si ako môj doktor, tiež ma večne buzeruje, či nepijem pričasto. Tak som sa ho minule opýtal – čo je to pričasto, pán doktor? Vieš, čo mi povedal? Že zdravé sú tri deci vínka denne!“

„Vážne? Tak to som ani netušil, ako rýchlo mi niekedy uteká čas. Podľa doktorovho receptu mi ubehne celý deň za polhodinu.“

„Tak! Aj mne! Aj štyrikrát za sebou!“

Obradník-organista dospieval, slova sa ujal kňaz.

„A teraz poprosme o príhovor za nášho zosnulého brata Petra našu nebeskú Matku Pannu Máriu.“ Počkal, aby sa mohli pripojiť aj ostatní, potom pomalým monotónnym hlasom spustil modlitbu. „Zdravas Mária, milosti plná, Pán s tebou, požehnaná si medzi ženami a požehnaný je plod života tvojho Ježiš. Svätá Mária, matka Božia, pros za nás hriešnych teraz i v hodinu smrti našej. Amen.“

V tom momente prestalo pršať.

„Však preto, už som si myslel, že to nefunguje,“ vzdychol si sám pre seba kňaz. Vzdych aj kajúcny pohľad adresoval smerom hore.

Dve ženičky stojace bokom pod mohutným platanom modlitba nezaujímala, podobne ako starci aj ony mali plné ústa starého Vaculíka.

„A to si počula, že ho zo sveta zniesla vlastná dcéra?“

„Ktorá? Zuza?“

„Čo Zuza! Kde je Zuza?“

„Čo ja viem?“

„Šak až hen v Trenčíne, či do kerej prdele sa to vydala!“

„Do Púchova.“

„Tak v Púchove. Nie Zuza, táto tu, čo ostala bývať vo vedľajšej bráne. Ivica!“

„Ale, Marka, prestaň! Prečo by Ivica, také slušné dievča...“

„Ja len, čo som počula od susedov! A vieš, ako sa hovorí – bez lístka sa ani vietor...“

„Je to naopak.“

„Čo naopak? Starý zabil Ivicu?“

„Neblázni! Príslovie je naopak. Bez vetra sa ani lístok nepohne.“

„Jáj, máš pravdu. Ale s tou Ivicou...“ ženička zaváhala. „Hovoríš, že také slušné dievča! Dievča už nie je dávno, už sú to roky, čo v sukničke s vrkočmi pobehovala po sídlisku. Dievča už nie je, a či je slušné... No, neviem, povráva sa všetičo. Nemali ho dávať do domova, nemali. To ho zabilo!“

Kňaz ich štipľavé nabrúsené jazyky nepočul, po modlitbe pokračoval v obrade.

„Rozpomeň sa, Mária, Matka bolestná, ako si stála pod krížom žalostná, keď na ňom Syn Boží a tvoj za našu spásu umieral. Pre bolesti, ktoré si tam prežívala, láskavo oroduj za nášho brata Petra pred trónom milosrdenstva. Amen.“

Obrad sa chýlil ku koncu. Kňaz kývol na obradníka, aby zložil dáždnik – hneď bolo okolo jamy veselšie. Skoro s úsmevom predniesol záverečné požehnanie.

„Odpočinutie večné daj mu, Pane.“

„A svetlo večné nech mu svieti,“ pripojili sa kresťania.

„Nech odpočíva v pokoji.“

„Amen,“ súhlasilo smútočné zhromaždenie.

Na rad prišiel organista-obradník, bolo treba predniesť záverečné poďakovanie. Nadýchol sa a pevným hlasom predniesol naučené formulky.

„Na záver smútočného obradu mi, vážené smútočné zhromaždenie, dovoľte, aby som sa v mene smútiacej rodiny poďakoval dôstojnému pánu farárovi za pohrebný obrad, za jeho slová útechy a povzbudení. Zároveň mi dovoľte, aby som sa v mene smútiacej rodiny poďakoval aj vám všetkým, ktorí ste prišli na poslednú rozlúčku s našim drahým zosnulým, za vaše prejavy sústrasti a krásne kvetinové dary.“

Kňaz prikývol na znak, že poďakovanie bolo interpretované presne podľa jeho predstáv. Trval na tom, aby ho obradník odcitoval doslova, veď ho sám napísal.

„Pán s vami,“ lúčil sa kňaz s prítomnými.

„I s duchom tvojím,“ odpovedali veriaci.

„Nech vás žehná všemohúci Boh, Otec i Syn, i Duch svätý.“
„Amen.“

„Idte v mene Božom.“

„Bohu vďaka.“

Hoci kňaz zhromaždenie rozpustil, nikto sa ani nepohol – dedo Vaculík ležal v truhle a truhla bola ešte nad jamou, takže nemohol byť koniec. Ani nebol, obradník stlačil gombík na prehrávači a cintorínom sa niesli tóny smutnej piesne Ave Mária od Franza Schuberta. Po úvodných taktach sa pripojila speváčka, asi talianska, a riadne tučná, lebo výšky vytlačila s takou ľahkosťou, až naskakovali zimomriavky.

„Krásne spieva.“

„Drž hubu aspoň teraz!“ zahriakla pani Marková manželka.

Clivá dojemná pieseň bola asi v polovici, keď organista – obradník zodvihol bradu a nenápadne prikývol. Štyria zriadenci, každý pri jednom rohu truhly, čakali iba na to – ako na povel sa zohli, uchopili konce lán, nadvihli, ďalší sa zohol, vybral dva drúky, na ktorých ležala truhla nad hrobom, a začalo sa spúšťanie do zeme. S poslednými tónmi piesne dosadla truhla na dno.

Obradník vypol prehrávač, kňazovi podal lopatku. Keď bolo sucho, stačila na hodenie hrudy zeme aj holá ruka, lenže od rána smoklilo, vykopaná zem sa premenila na blato, radšej použili lopatku. Obyčajnú plastovú lopatku určenú na detské pieskovisko. Žltú, veselú, optimistickú. Čierne, depresívne, pre deti nevyrábajú.

Kňaz sa zohol, nabral, načial sa nad jamu, otočil lopatkou – a nič. Musel trikrát pobúchať, kým sa hruda odlepila a odpadla, držala ako sopeľ na rukáve. Lopatku podal obradníkovi, ten, poučený, nabral radšej kameň – bez problémov sa skotúlal a hlasno zarachotil na vekú truhly.

„Pardon,“ povedal kňaz prvej dcére, ktorej kondoloval.
„Prijmite moju úprimnú sústrasť.“

Organista-obradník kondoloval hneď za ním, do ruky jej vtisol lopatku ako štafetový kolík.

„Opatrne, lepí,“ vystríhal ju, no zbytočne, dcéra videla, ako to išlo, vlastne nešlo, kňazovi. Nabrala plnú lopatku kopcom, aby aspoň niečo odpadlo do jamy. Mykla, niečo odpadlo, podala lopatku sestre.

Sestra Zuzana za otcom naozaj žialila, oči mala plné slz, nič si nevšimla, takže urobila tú istú chybu ako kňaz. Musel jej pomôcť manžel, inak by si prilepenú hrudu odviezla až domov do Púchova. Lopatku podala bratovi, jemu sa podarilo nasypať na otca na prvý pokus. Lopatka kolovala z ruky do ruky.

Dve sestry a brat s najbližšími sa postavili bokom k chodníku, aby im úspešní absolventi aktu zasýpania mohli rad-radom kondolovať. Kňaz s obradníkom sa pobrali po chodníku ku kaplnke, pre nich sa obrad skončil, nadnes mali odrobené.

Nikto sa nepošmykol, nikto sa nezranil, nikto okrem truhly v jame neskončil – pohreb sa vydaril.

2

„Ďalej!“ zvolal zhrbený šéf oddelenia vražd Alexander Mayor, ani nezdvihol zrak od papiera na stole.

Vošiel detektív Richard Krauz.

„Vidíš, aké je to jednoduché?“ spýtal sa detektív namiesto pozdravu. „Stačí zaklopať, počkať...“

„Čo vyklopkávaš!? Ty si nejaká návšteva, či čo?“ skočil mu do reči nadriadený. Krauz mu nestál ani za pohľad, stále čítal tlačivo pred sebou.

„Vyklopkávam v márnej snahe a naivnej nádeji, že sa to jedného dňa naučíš aj ty,“ trpezlivo vysvetľoval detektív.

„Nemám čas na vyklopkávanie, keď je robota, tak švihám, nevyklopká...“ Mayor zdvihol pohľad, zasekol sa. „A čo sa tak prisprostasto vyškieraš?“

„Prisprostasto,“ zopakoval Krauz sám pre seba. „V živote som také slovo nepočul. Keby som mal ceruzku, aj si ho zapíšem. Prisprostasto...“ nechápavo krútil hlavou.

„Aha, prší,“ Mayor si odpovedal aj sám, pochopil. Obzrel sa, aby sa cez okno presvedčil, či sa nemýli. Nemýlil sa, po okenných tabuliach stekali pramienky vody.

Krauz stál na šéfovom koberci a z rukávov si otriasal dažďové kvapky, ani sa nesnažil šetriť koberec. V tvári mal zaseknutý blažený úsmev ako malý chlapec pred výkladom s autodrážhou – nič mu dobrú náladu nemohlo pokaziť.

„Ďakujem aj za koberec,“ Mayor vyčítavo ukázal rukou, čo to stvára.

„Prepáč,“ usmieval sa Krauz a striasal ďalej. „Krásne prší,“ vzdychol blažene.

„Nemal by si skočiť za lekárom?“

„Teraz idem z nemocnice.“

„A čo ti povedali?“

„Že je to s ním blbé...“

„Myslel som so sebou k lekárovi!“

„Prečo?“

„Lebo každý normálny človek sa pred dažďom skrýva, šomre, lebo mu kazí náladu, privádza ľudí...“ Mayor na chvíľu zaváhal, „privádza normálnych ľudí do depresie, len ty sa v daždi tváriš, ako keby si sa ukájal, ešte sa ideš aj poprechádzať! Aby si poriadne zmokol a nasral šéfa aj jeho koberec! Zdá sa ti to normálne?“

Krauz prestal otriasať kvapky, zhlboka si vzdychol, sadol si na neponúknutú stoličku. Nepatrne sa nahol k Mayorovi, akoby sa chystal vyzradiť nejaké dlho utajované tajomstvo.

„Nemôžem za to, Šani, je to silnejšie ako ja! Len čo začne pršať, mám sto chutí tancovať.“

„No,“ zaváhal Mayor, či je to naozaj problém pre lekárov.

„... a prezliecť sa do dievčenských šiat pred vysokým oválnym zrkadlom a obzerať sa, a zvrátať sa...“

Obaja stuhli, Krauz v miernom úprimnom predklone, Mayor v zdesenom záklone. Chvíľa napätého ticha, potom sa Krauz rozosmial na plné hrdlo.

„Ty si debil!“ komentoval jeho výkon šéf. „Na chvíľu si ma normálne vydesil!“

Krauz sa rehotal, až mu zabehla slinka, a začal sa dusiť. Mayor to okamžite využil.

„Ale na psychiatriu by si mal zabehnúť, pre dobro nás všetkých. Kým nedonesieš papier, aspoň mi odovzdaj zbraň!“ nástojil šéf.

„Nemôžem, Šani, nemôžem! Minulý týždeň som ju vymenil za super podprsenku s čiernymi čipkami,“ bránil sa Krauz medzi slzami.

Posledné slová začul aj prichádzajúci Hanzel.

„Podprsenka s čipkami? Krvavá? Máme nový prípad?“ nechápal.

„Oto! Poď mi s ním pomôcť, ale opatrne, mohol by byť nebezpečný!“ šéf sa potešil príchodu posily.

„Čo sa rehoceš? Si normálny, Rišo, však je sotva obed!? Ako sa môžeš smiať uprostred pracovného času, keď je do fajrontu tak ďaleko?“ stále nechápal Hanzel.

„Veď to, veď to! Aj mňa trápi, či je normálny!“ prikyvoval Mayor.

„Dobre, dobre,“ Krauz zamával rukou, akoby sa s nimi lúčil. „Stačilo, uznávam,“ upokojil sa, prestal sa rehoť, no úsmev mu ostal. „Vzdávam sa, ste v presile. Čo máš, Oto, niečo súrne?“

„Nie, videl som ťa prichádzať, tak idem, aby som to počul rovno od teba, a nie až na rozdelení od šéfa. Tak syp. Ako je s ním?“

Aj Hanzel si prisadol bez vyzvania. Mayor zagánil na papier na stole, Krauz to postrehol.

„Zdržujeme ťa?“

„Ale,“ zatiahol šéf, „zase jedno blbé zbytočné hlásenie hore. Vyplním ho neskôr,“ Mayor hodil rukou, s odporom odstrčil papier, akoby smrdel. „Hovor, ako je s ním?“

„Dobre aj zle.“

Mayor rozhodil rukami, že nerozumie.

„Operácia dopadla dobre, prežil,“ pokračoval Krauz bez prerušenia. „Nemuseli vziať celú pravú polovicu, iba polovicu z polovice, takže tri štvrtiny pľúc mu ostali. Ani metastázy nenašli, asi to svinstvo lokalizovali včas. To je to dobre. Zle je, že má vysoké horúčky, nevedia ich zraziť. Vraj mu hrozí zápal pľúc a to by v jeho stave...“ Krauz nedokončil.

Mayor aj Hanzel synchronizovane prikývli – netreba dokončiť, aj tak chápú, že stav ich kolegu Eduarda Burgera je po operácii vážny.

„Ale nádor vybrali, nie?“

„Vybrali,“ Krauz prikývol, už sa neusmieval. „A nechce, aby sme za ním stále lozili. Má bolesti, je mu zle. Maskuje to, zahovára, no videl som na ňom, že mu je zle a nechce, aby sme ho v takom stave chodili okukovať.“

Aj teraz obaja prikývli, dalo sa to pochopiť.

„Dobre,“ rozhodol šéf, „poviem chlapom, aby za ním ne-lozili. Návštevy nechám výhradne na vás, chlapci, dobre? Ale po každej ma informujte – keby sa pýtal riaditeľ, aby som vedel reagovať.“

„Už sa pýtal?“ zaujímal sa Krauz.

„Samozrejme! Aj zhora, aj zdola, stále sa pýtajú. Edo je Edo, poznajú ho všade.“

„A v dobrom?“ zaľal Krauz.

„V dobrom? Ako to myslíš?“

„No...“ Krauz zaváhal. Hodil pohľad na kolegu. Hľadal podporu, lebo s Otom sa už o probléme zhovárali a mali naň rovnaký názor. „Či sa pýtajú v dobrom, či ich zaujíma jeho stav, lebo majú oňho obavu, alebo...“ Krauz váhal, nevedel zrozumiteľne sformulovať záver.

„Či mu nechcú tí hore podraziť nohy,“ dokončil zaňho Hanzel.

„Nohy?“ stále nechápal Mayor.

„Či len nestriehnu, kedy uvoľní flek pre nejaké protekčné decko,“ spresnil Oto.

„Aha!“ pochopil šéf oddelenia vrážd. „Tak o to ide.“

„A nie?“

„Oto, pozri... Obaja pozrite... Vec sa má tak...“ teraz zaváhal šéf, aj jemu sa ťažko formulovalo. „Nalejme si čistého vína. Vek a zdravotný stav, to sú dva limitujúce faktory pre plné nasadenie policajta. Na oddelení vrážd plné nasadenie vyžadujeme úplne samozrejme, to viete najlepšie vy, lebo všetky nočné, mimoriadky, soboty, nedele, sviatky, všetky služby a výjazdy odseriete sami, takže čo vám mám vysvetľovať? Vek sám osebe ešte nič neznamená, ale keď sa k tomu pridá aj ťažká choroba...“ Mayor nechal koniec otvorený.

„Mne to znie, akoby si už automaticky rátal s tým, že Eda vyhodia,“ zhrozil sa Hanzel.

„Oto, prosím ťa! Keby si to nebol ty, tak ti jednu tresnem! Práve vám dvom musím vysvetľovať, že automaticky rátam s tým, že sa vráti?“ Mayor sa rozčúlil, obaja podriadení videli, že to nehraje. „Ale ten jeho zdravotný stav...“ Mayor si vzdychol, akoby ho čakalo riešenie ťažkej, neriešiteľnej úlohy.

„Šaňo, v čom je problém? Veď je tu možnosť znížiť mu zdravotnú klasifikáciu z A na B alebo dokonca na C, a môže pracovať ďalej,“ navrhoval riešenie Hanzel.

„Oto, ale zníženie zdravotnej klasifikácie z áčka na céčko znamená výkon služby s obmedzeniami, teda žiadne nočné, pravidelný pracovný čas, kancelárska práca bez výjazdov do terénu...“ Mayor výpočet obmedzení nedokončil, čo povedal, stačilo, iba mu poskočilo obočie a naširoko rozťahal ruky, či stačilo aj im. „Počúvaš ma? Vieš si to predstaviť? Dá sa to vôbec? Vyržal by Edo takto fungovať na oddelení vrážd? Ako jastrab bez krídel. Ako funguje jastrab bez krídel? Ako vysoko vyletí?“